

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 38/Aralık 2018 Fiyatı: 2 TL

Sermayeye Karşı İşçilerin Birliği için İleri!

Ekonomik ve siyasal kriz dönemleri, burjuvazinin işçi sınıfına ve emekçilere saldırılarının yoğunlaştığı dönemlerdir. Son on yılda işçi sınıfı ve emekçilerin yaşam ve çalışma koşulları olağanüstü ölçüde kötüleşti.

Her şey işçinin, emekçinin üzerine üzerine geliyor. Yaşam işçi ve emekçiler için bir kaba dönmüş durumda. Zamlar birbirini izliyor, işsizlik büyüyor, işten atılmalar çoğalıyor. Bir işte çalışmanın, yani sömürülmenin bir ayrıcalık haline geldiği ülkemizde, iş kazaları, bu koşullarda yaşamaya çalışmanın, işsiz olmama ayrıcalığının bir bedeli gibi. İşçi sınıfın büyük mücadelelerle kazandığı 8 saatlik iş günü neredeyse uygulamadan kalktı.

2

İsyan, Direniş ve Kadınlar!

Ülkemiz ve Ortadoğu bir savaş cenderesinin içine çekilmiş durumda. Tüm dünyada büyük bir kriz ve bunalım sürüyor. Diğer taraftan dünyanın dört bir yanından direniş, isyan haberleri gelmeye...

7

İşçi Sınıfı ve Komünistler

Sınıf mücadelesi uzun bir geri çekilme ve suskunluk döneminin ardından yeniden canlanıyor ve ivme kazanıyor. Dünyanın hemen her köşesinde sınıf hareketi gözle görülür bir değişim yaşıyor.

5

19 Aralık

Unutturmayacağız!

Komünist Hareket'in 7. Konferansı Toplandı.

Konferans aralık ayının ilk haftasında “Devrimci Parti için Devrimci Kadro!” sloganı ile gerçekleştirildi.

Enternasyonal'in okunması ile başlayan konferans bir gün sürdü. İki oturum olarak gerçekleşen konferansın ilk oturumu, son bir yıllık çalışmanın değerlendirme ve muhasebesi ile tamamlandı.

Bu doğrultuda sınıflar mücadelesinin bugünkü kesitinde Türkiye’de ve dünyada yaşanan gelişmeler tartışıldı.

Gelişmeler ışığında Komünist Hareket'in siyasal-örgütsel çalışması, genel faaliyeti, yayın faaliyeti gibi başlıklar konuşuldu, bunlar üzerine değerlendirmeler yapıldı.

Konferansın ikinci kısmında ise sunulan tebliğler ve kararlar tartışıldı. Kadro sorunu, gençlik içinde çalışma, işçi hareketi, sendikal mücadele, kadın sorunu, ekoloji ve cezaevleri başlıklarını taşıyan tebliğler tartışıldı.

Konferansın gündemi ağırlıklı olarak kadro meselesi etrafında şekillendi. Komünist Hareket'in bugün yürüttüğü mücadelede yaşadığı aksaklıkların, hata ve zaafların esas çözüm noktası olarak ele alınan “komünist kadro” sorunu konferansın ana tartışmasını oluşturdu.

Konferans yeni dönemde komünist kadro sorununa dönük çözümleri ele alıp bu hususta belirli kararlar aldı; önüne bir çalışma programı koydu.

Özellikle gençlik alanında olanaklar ve olasılıklar üzerinde uzun süre duruldu. Eldeki imkanlar ve hedefler doğrultusunda gençlik içinde nasıl bir çalışma yürütüleceği netleştirildi.

Komünist Hareket'in, devrimci hareketin geneline de sirayet eden ataletten çıkması için önemli bir nokta olan “nasıl bir kadro?” sorusu bilince çıkarıldı. Bu doğrultuda hareketin önüne koyacağı çalışma perspektifi netleştirildi.

Konferansta tartışılan ve değerlendirilen metinler ilerleyen günlerde İşbaşı Gazetesi ve Söz ve Eylem dergisi aracılığı ile yayınlanacaktır.

Ayrıca, konferansa temsilci düzeyinde katılan KKP (Kürdistan Komünist Partisi) ülkede, bölgede ve dünyada enternasyonal komünist mücadeleyi büyütmeyi vurgulayan bir dayanışma mesajı ilettili.

Söz ve Eylem

1.sayfadan devam

Birçok iş kolunda işçiler, 10-12 saat çalışmak zorunda kalıyor, yine de yetmiyor, yetişmiyor. İşsizlik ve işten atılma korkusu işçi sınıfının başının üstünde, onu tepkisizleştiren, boyun eğmeye zorlayan keskin bir kılıç gibi duruyor. İhtiyaç maddelerine yapılan her zamla birlikte işçi ve emekçilerin devlete ödediği ve toplam verginin %76'sini oluşturan dolaysız vergilerin miktarı da artıyor. Yani devleti biz işçiler, emekçiler finanse ediyoruz, onlar bizim sırtımızda saraylarda yaşıyor, biz günde 10-12 saat çalışarak çocuklarımıza götürececek ekmeği kazanamazken onlar bize düşmeyi çöpe atıyor.

Devletin direnen, mücadele eden, hakkını arayan işçiye emekçiye karşı uyguladığı vahşi terör bu tabloyu tamamlıyor. Krizden etkilendikleri bahanesiyle, patronlara türlü destekler; vergi afları, yapılandırma adı altında borçlarının adeta silinmesi, ucuz krediler, vb. verilirken, işçi ve emekçilere jandarma dipçigi, polis copu, biber gazı, tazyikli su, hapishane, işkence ve ölüm düşüyor.

Bu tablo önümüzdeki dönemde, krizin derinleşmesiyle birlikte daha da vahimleşecektir. Daha şimdiden, konkordato ilanları, türlü dalavereli iflas açıklamalarıyla işçiler topluca, haksız, tazminatsız işten atılıyor.

Bugün işçi sınıfının önündeki en acil sorunlardan bir diğeri de, asgari ücret sorunudur. Bugün Türkiye'de işçilerin %60'ı ortalama olarak asgari ücretle çalışmaktadır. Yeni işe başlayanların kalifiye durumuna bakılmadan asgari ücretle başlatılmaktadır. Ayrıca asgari ücret ülkedeki tüm ücretlilerin genel ücret ortalamasını belirlediği için tüm ücretlerinin de sorunudur. Yılbaşından bu yana Türk lirasının değeri yüzde altmış oranında devalüe edildi, resmi verilerin aksine gerçek enflasyon %30 civarındadır. Ama yine de asgari ücret devlet, sermaye birliğinin kırıntılarıyla geçiştirilecektir. İşçi sınıfı ve emekçiler buna razı olmamalıdır. Komünist Hareket öteden beri asgari ücretin bir miktar belirleme sorunu olmadığı, işçi sınıfıyla (sendikalarla) devlet arasında bir toplu pazarlık ve grev hakkı-

nın kullanılması sorunu olduğunun altını çiziyor. Bu hedef kaybedilmemelidir. Ama eğer ille de sendikaların bugün yaptığı gibi bir miktar belirlecekse bu miktar yoksulluk sınırının altında olmamalıdır.

Ne yapmalı;

Bu sorunun en basit cevabı sermayenin yaptığını yapmak olmalıdır. Sermaye, devleti öncülüğünde bir birlik halinde işçi sınıfına saldırıyor. En küçük bir hak arama mücadelesine dahi, örnek oluşturur diye müsamaha göstermiyor. İşçi sınıfı bu topyekûn saldırıyı ancak topyekûn bir savunmayla durdurabilir ve tersi bir saldırıyı başlatabilir. Bunun için sermayenin sahip olmadığı ve hiçbir zaman sahip olamayacağı bir silahımız var; sayımız, sayımız ki; sermaye bugüne kadar ondan daha güçlü bir silah yaratamadı. Onlar bir avuç biz milyonlar ve hala üzüm gibi eziliyorsak bu; bizim bu üstünlüğümüzü kavrayamamamız ve kullanamamamızdır. Çünkü sayılar ancak bilinçle donanır ve birleşirse bir güç haline gelir. Bu birliği sağlayabilirsek sadece bu saldırıyı durdurmakla kalmaz; sömürü ve zulüm düzenini başlarına yıkabiliriz.

Burjuvazinin bu pervasız saldırılarına karşı atılması gereken ilk adım işçi sınıfının sendikal birliğini sağlamaktır. İşçi sınıfının, emekçilerin bugün öne çıkan en acil istemleri; işsizlik, işten atılmaları son verilmesi, atılanların işe dönmesi, iş cinayetlerinin önlenmesi, yiyecek, giyecek, ulaşım, elektrik, doğalgaz vb. halkın temel ihtiyaçlarına yapılan zamların geri alınması, yoksulluk sınırının üstünde bir asgari ücret tespiti vb. temelinde başta sendikalar olmak üzere demokratik örgütler, işçiden, emekçiden yana siyasi hareketlerin bir araya gelmesi mümkündür. Elbette bugün işçi sınıfı üzerinde birer denetim aracına dönüşen sendikaların buna hemen evet diyeceklerini beklemek, en hafifinden saflık olur.

Tersine bin bir dereden su getirerek böylesi bir işçi cephesinin oluşmasını baltalamaya çalışacaklardır. Sermayenin, hükümetin gücü ve saldırılarının pervasızlığı da sendikaların bu konumlarından geliyor. Ancak bütün bu olumsuzluklara rağmen, işçi sınıfı tabanında saldırılara karşı bir

direnış eğiliminin olduğu, bu eğilimin kendisini farklı yerlerde farklı biçimlerde ortaya koyduğu ve sıkışmanın bir patlama potansiyelini bağrında taşıdığı düşünüldüğünde böyle bir birliğin en azından konfederasyonlar temelinde olmasa da farklı konfederasyonlara bağlı sendikalar bağlamında oluşabilmesi mümkündür. Konfederasyonlar bir araya gelmiyor diye bu çalışmadan yan çizmek burjuvazinin zemininde kalmaktır. Bu hedefler için bir araya gelecek birçok sendika, demokratik örgüt ve parti var olduğu bir fantazi değil gerçektir. Özellikle fabrikalarda öncü işçilerin başlatacakları bir ajitasyon propaganda çalışması bu olasılığı güçlendirecektir. Üstelik böyle bir çalışma sınıf içindeki sınıf sendikacılığının var olan tohumlarını büyütecektir.

Böylesi bir birlik ancak bir eylem programı etrafında kurulabilirse güce dönüşebilir. Yerelden genele, küçükten büyüğe bir dizi aktiviteyi içerecek olan bu eylem programı somut ve etkili bir hedefe kilitlenmelidir. Bu hedef bugünkü koşullarda bir genel grevdir. Başka türlü bugüne kadar yapılanlarla (basın açıklaması, bildiri, imza, panel ve göstermelik bir miting) yetinmek olur. Halbuki şimdi yapabildiklerimizin değil yapmamız gerekenleri yapmanın zamanıdır. Evet bu koşullarda genel grevi hazırlamak zordur. Ama sorun şu ki kolay olan zaten bizim olmayandır.

Bugün birçok yerde grev ve direniş var. Bunların sayısı önümüzdeki günlerde de artacak. Bu grevler ve direnişler üzerinden bir örgütlenme oluşturmak sözünü ettiğimiz birleşik eylemin bir ilk adımı olabilir. İşçiler bu ve benzeri girişimlerle sendikaları zorlayabilirler. Sadece bugüne değil, geleceğe hazırlık da buradan geçiyor.

Bu noktada son dönemde DİSK, KESK, TTB ve TM-MOB'nin "Krizin Bedelini Ödemeyeceğiz!" belgisi altında düzenledikleri ve 70'e yakın demokratik ve siyasi örgütün katıldığı girişime değinmemiz gerekiyor. Önce şunu belirtelim; girişimin belgisiyle izlediği çizgi uyuşmuyor. Krizin yükü ancak krizi yaratan sistem ortadan kalkarsa taşınmaz. Bunu geçelim, belgi ileri sürdükleri

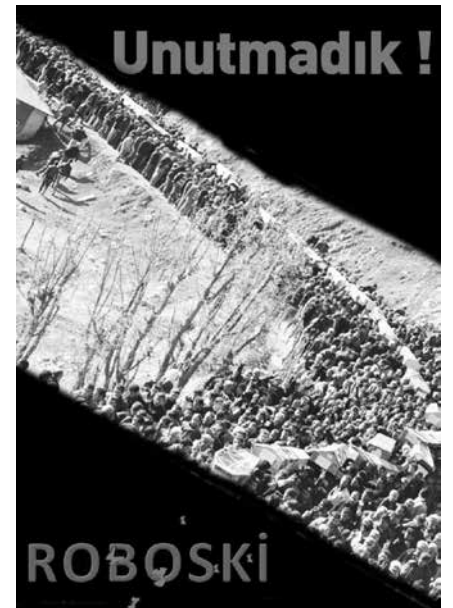
eylem biçimleriyle de uyuşmuyor. Bugüne kadar yapılan/yapılamayan eylem biçimleriyle (basın açıklaması, bildiri, imza, panel, miting vb.) krizin yükünden kurtulmanın mümkün olmadığını onlar da biliyorlar.

Çağrısı yapan 4'lüye baktığımızda üyelerinin en az %70'i işçi olan odalar da içinde olmak üzere, dördü de işçi örgütü. Ama bunlardan sendikal birlik vb. sözler duymadığımız gibi asla grev sözcüğünü de duymuyoruz. Hani grev sınıfın en etkili silahıydı? Onu şimdi kullanmayacaksanız ne zaman kullanacaksınız? Grev silahını kullanamama durumu yerini günü kurtarmaya bırakıyor.

Bu somut durum komünistlere acil ve yeni görevler yüklüyor. Kriz ve savaşın da etkisiyle kapitalizmin altındaki patlayıcı yığını birikmeye devam ediyor. Birikim kimi yerlerde daha bugünden patlamalara yol açıyor. Patlamanın yayılacağından kuşku yok. Patlamanın bize uğrayacağı gün çok uzakta değil.

Ama "Yine kaybettik, yine hazırlıksız yakalandık!" dememek için komünistlerin bugünden hazırlanmaları gerekir. Birincisi kendi bağımsız devrimci savaş örgütlerini kurup güçlendirmeli, ikincisi bu örgütü öncüsüyle buluşturmalı, üçüncüsü sınıf içindeki mücadele odaklarını canlı tutarak, tüm çabasını sınıfın devrimci potansiyelinin ve gücünün taşıyıcısı olan dört sektördeki (Metal, Petro-kimya, Enerji, Tekstil) öncü işçilerle buluşmak için harcamalı.

Dar anlamda önümüzdeki görevler bunlar, ölçümüz de çabadır; yoğunlaşma, disiplin, özveri ve ısrardır.

İşçi Sınıfı ve Komünistler

1.sayfadan devam

Ne var ki bu değişime rağmen yükselme ve geri çekilme biçiminde zikzaklı bir yol izleyen sınıf hareketinin, henüz savunma konumundan çıkarak düzene karşı devrimci bir alternatif konumuna yükseldiği söylenemez. Bu anlamda sınıf hareketinin önünde kat etmesi büyük mücadeleler gerektiren engebeli bir yol var. Ve bu yol ancak devrimci bir müdahaleyle genişleyip açılabilir. Sınıf hareketi, yaşadığı ideolojik savrulma ve örgütsel dağılmaya rağmen, devrimci bir müdahale için gerekli bilgi, birikim ve deneyime sahiptir.

Devrimci hareketin dağınıklığı ve olaylara doğru müdahale edememesi, burjuvazinin işini daha da kolaylaştırıyor. Bu, gerici saldırıların yoğunlaşmasının başladığını anlatabilir. Aslında, kudurmuş gericiliğe bakarak bu sonuca varmak oldukça kolaydır da. Eğer öyleyse, bu değerlendirmede doğruysa, yeni bir dönem başlıyorsa; yeni döneme uygun taktiklere geçilmesi bir zorunluluk olur. Ancak, durumu yalnızca örgütlü siyasal güçler ve işçi sınıfımızın çeşitli kesimleri arasındaki yorgunluk psikolojisi açısından değerlendirmek, doğru sonuçlara ulaşabilmek için yetersizdir. Mutlaka ve özellikle ülkemizin somut nesnel koşullarını ve toplumsal güçlerin durumunu dikkatle ele almak gerekir. Ülkede ağır bir zorbalık hüküm sürüyor, ama he saplaşma bitmedi. Savaşmadan teslim olanlar yanılıyorlar, daha son söz söylenmedi, işçi sınıfımız daha yenilmedi! Halk sınıfları (proletarya, kır ve kent küçük üreticileri) gücünü tüketmedi. Ekonomik bunalım ortadan kalkmadı.

Yenmek İçin Yapılması

Gerekenler

Gericiliğin saldırısını püskürtmek ve devrime giden yolu açmak için yapılması gerekenlere gelirsek, en başta işçi sınıfımızın öncüsünü, Komünist Hareketi devrime hazırlamak gerekiyor. Bunu sağlayabilmek için ulaşılması gereken iki önemli hedef vardır. Komünist Hareketin militan, savaşan kadrolarını ve işçi sınıfının öncü kadrolarını kazanmak gerekiyor. Bu kadrolara kesinlikle ulaşmalıyız. İşçi sınıfımıza gerçekten öncülük edebilecek savaşçı bir parti yükseltmeden yurdumuzdaki çü-

rümenin önüne geçemeyiz. Sözü ettiğimiz parti içi hedefleri gerçekleştirebilmek için de, çok daha geniş kapsamlı toplumsal hedefler için de yine iki önemli aracımız vardır: ideolojik savaşım ve hızlı örgütlenme. İdeolojik doğrular tek başına yetmez. Yalnız ideolojik savaşım ile “dergici” olunur. Örgütlenme de tek başına yetmez. İdeolojisiz örgütlenmeye her şey olunur. Mafya çetesi bile olunur, ama proletaryanın öncüsü olunamaz. Burjuvazinin gerici dalgasını yenip devrimi gerçekleştirebilecek yolun açılması için yapılması gerekenlerin ikincisi, işçi sınıfımızı burjuva ve küçük burjuva duygu ve düşüncelerden kurtarmaktır. Birinci hedefin parçaları olan ideolojik savaşım ve örgütlenme, bu ikinci hedefin gerçekleşmesini de doğrudan etkiliyor. İşçi sınıfımızı asıl etkileyen burjuva görüşler, sosyal-demokrat ve liberal görüşlerdir. “Burjuvazinin kaba saldırıları ve bu saldırılara verilen yanıtın biçimi yığınların gözünde açıktır. Burjuvazinin, yığınların bilincini bulandıran ideolojik saldırısının ana kaynağı ise liberaller ve sosyal-demokratlardır. Burjuvaziye karşı ideolojik savaş, özünde liberallere ve sosyal-demokratlara karşı ideolojik savaştır.” İşçi sınıfımızı bunların etkisinden kurtarmalıyız. Her direnişe provokasyon gözüyle bakan liberaller ve onun biraz daha “olgunlaşmış” biçimi olan küçük burjuva demokratlar, işçi sınıfıyla burjuva görüşler arasında bir köprü görevi görüyor. İşçi sınıfımızı bunlardan da kurtarmalıyız.

Yapılması gerekenlerden üçüncüsü, tüm devrimci güçlerin ortak savaşım verebilmelerini sağlamaktır. Bu, ilk ikisiyle hiç çelişmeyen, tersine onları tamamlayan bir hedeftir. Şunu pratik olarak görmek zorundayız ki, devrimci güçleri bugünden yarına tek sancak altında toplama olanağı yoktur. Bugünden yarına devrimci hareketteki bölünmüşlüğü, örgüt enflasyonunu ortadan kaldırma olanağı yoktur. Oysa burjuvazi bugün saldırıyor. Öyleyse mutlaka yapılması gereken şey, devrimci güçler arasında bir anlayış ve eylem birliği kurulabilmesi için olağanüstü çaba harcamaktır. Devrimci durumda eylem birliği ve bağlaşıklık için bakılacak en önemli ölçüt, reformcu değil, devrimci olmaktır. Bu, burjuva

ve küçük burjuva reformistleriyle belirli, geçici ve sınırlı hedefler için eylem birliği yapmayı reddetmek anlamına gelmez. Örneğin, bir grevi desteklemek ya da gerici bir yasa tasarısına karşı olmak gibi sorunlarda eylem birliği yapılabilir. Ama bunlar o denli önemli değildir. Asıl çabamızı, devrimci hareketlerin savaşçı birliğini sağlamaya yönelteceğiz. Devrimci güçlerin savaş birliği için çalışmak! Yalnız, bunun için çalışırken, farklılığımızı ve bağımsızlığımızı kıskançlıkla korumak.

Yapılması gerekenlerden dördüncüsü, yığınlara dalmaktır. Gericiliğin adım adım ustaca yerleşmesini istemiyorsak, işçi sınıfının yanında halk kesimlerinin de arasına dalmak gerekir. Karanlığın çökmesini engelleyebilecek tek güç yığın çıkışıdır. Tüm önceki hedefler gelir bu dördüncü hedefle bütünlenir. Ötekiler yığınları sokağa çıkarabilmek için zorunlu olan şeylerdir.

Yığınlar arasına dalmak, ama nasıl, hangi amaçlarla? Bu sorunun yanıtı, burjuva kuyrukçularıyla komünistleri ayıran en önemli ölçütlerden biridir. Yığınlarla kaynaşırken ve onları savaşa sürmek için çalışırken, bugünkü ortamın belirlediği bazı noktalara dikkat etmek gereklidir. Bugün işçi sınıfımızı kesimsel olarak kapsayan bir grev hareketinin başarı şansı zayıftır. Hele özel kesimde çalışan işçiler için bu daha da böyledir. Bir endüstrici, “madeni eşya sanayinde ve tekstilde binlerce işçi grevde, kimse şikâyet etmiyor, çünkü piyasada zaten mal satılmıyor” diyor. Oysa mal satılıyor. Onun dediği, burjuva ağzıyla, stok var anlamına geliyor. Kamu kesiminde ise durum oldukça değişiktir. Demek ki, bir grev hareketi düşünüldüğünde, mutlaka olabildiğince geniş çaplı greve çıkmak gereklidir. DİSK, Türk-İş, Hak-İş, KESK ve tüm işçi sendikalarını içine alan bir eylem biçimi. Sonra, işçi sınıfımızın, öteki emekçilerin çıkarlarını dile getirmesini, savunmasını sağlamalıyız. Bu, yalnızca öteki emekçi kesimleri eyleme sokmak için gerekli değil, aynı zamanda ve daha önemlisi, işçi sınıfımızın devrim bilinci ve yeteneği için zorunludur.

Burjuvazi, onun devleti, emperyalizmle bir olmuş, tüm ülkeyi

tek bir “holding”e dönüştürmüş, sömürüyor. Bu sömürü ilişkilerinin en açık ve net olduğu köşede proletarya ile burjuvazisi yüz yüze geliyor. Böylece proletarya tüm sömürülenlerin haklarını da savunma, onlara da kurtuluş yolunu gösterme ve kurtuluş için ortak savaş yönetme görevini taşıyor. Emperyalizme ve burjuvaziye karşı toplumsal gelişmenin bayrağını taşıyor. Proletarya yalnızca kendi dar çıkarlarını savunarak, dört bir yanında yürüyen haksızlıklara, baskıya, sömürüye, zulme seyirci kalarak tarihsel görevini yerine getiremez. Öyle yaparsa kendi haklılığından, doğruluğundan kaybeder. Onun en büyük gücü, devrimciliği, yalnızca kendi üstündeki sömürünün değil, her türlü baskının, ezginin, sömürünün ardıcıl düşmanı olmaktan gelmektedir. Toplumdaki tüm sömürü ağının odağı olan işbirlikçi tekerci burjuvazinin karşısına ancak o ağın tümüyle düşmanı olarak çıkarsa güçlü olabilir. “Türkiye toplumundaki sömürü ve ezgi sıralamakla bitmez. Devrimci proletarya tüm bunlara karşı kararlı, güçlü sesini yükselttiği ölçüde adına yaraşır, toplumsal gelişmenin bayrağını yükseklerde taşır.”

Ve en önemli nokta: Yığınlara götürülecek, onlara benimsetmeye çalışılacak eylemin biçimi. Türkiye’nin bugünkü ortamında “yasal” sınırlar içinde kalan bir direniş yenilgiye mahkûmdur. Bu katı gerçeği yığınlara anlatabilmeliyiz. Komünist Harekete ve işçi sınıfına karşı yürütülen gerici saldırıları püskürtebilmek için.

1-Disk,Türk-İş, Hak-İş, KESK ve tüm diğer sendikaları ortak bir platformda sınıfa yönelik gericiliğe karşı ayağa kaldırma koşullarını oluşturmalıyız.

2- Burjuvazi bugün azgınca saldırıyor. Öyleyse mutlaka yapılması gereken şey, devrimci güçler arasında ortak bir anlayış geliştirip eylem birliklerini oluşturmak gerekiyor. Bu eylem birliklerinin kurulabilmesi için olağanüstü çaba harcamak gerekiyor.

3-Komünistlerin görevi devrimcileri, sendikaları ve işçi sınıfının tüm bileşenlerini içine alan burjuvaziye karşı top yekün mücadele ve eylem odaklarını yaratmak olmalıdır.

Sınıfın Gündemi...

Tutuklu 3. Havalimanı inşaatı işçilerinin davası 5 Aralık'ta görüldü. Mahkeme, 30 işçi için adli kontrol şartı ile tahliye kararı verirken, bir işçinin tutukluluğunun devamına karar verdi. Bir sonraki mahkeme 20 Mart 2019 tarihinde görülecek.

DİSK Lastik-İş Genel Başkanı Abdullah Karacan, fabrika içinde, kendi beylik silahıyla bir işçi tarafından öldürüldü.

İstanbul Kartal'da bulunan, ECA Elsel Gaz Armatürleri fabrikasında çalışan 9 işçi sendikaya üye oldukları gerekçesiyle 4 Aralık'ta işten çıkarıldı. 91 işçinin çalıştığı fabrikada Türk Metal Sendikası'na üye olan işçiler, işe iadeleri için fabrika önündeki direnişlerini sürdürüyor.

Ankara Mamak'ta bulunan TOKİ 2. Etap inşaatında çalışan işçiler, ücretlerini alabilmek için başlattıkları eylemde, en az üç kez polis tarafından gözaltına alındılar. Daha sonra serbest bırakılan 4 TOKİ işçisi eylemlerine kararlılıkla devam edeceklerini ifade ettiler.

Grevdeki GRİPİN işçilerinin eylemi, kazanımla sonuçlandı. GRİPİN ilaç fabrikasında çalışan işçilerin 28 Kasım'dan beri sürdürdükleri grev, talep ettikleri yüzde 22 ücret artışının işveren tarafından kabul edilmesiyle, 7 Aralık'ta sonlandırıldı.

İstanbul Beylikdüzü'nde bulunan, Gülsan Group'a bağlı Gülsan Cam Fabrikası'nda, 213 işçinin direnişi devam ediyor. 28 Ekim'de ücretlerini alamadıkları için üretimi durduran işçiler, maaş, ihbar ve kıdem tazminatlarını alabilmek için eylemlerine devam ediyorlar.

İstanbul Tuzla'da bulunan Rectikel Sünger İzolasyon firmasında çalışan işçiler, üye oldukları Petrol-İş Sendikası'nın işveren tarafından tanınmaması nedeniyle, 7 Aralık'ta fabrika önünde basın açıklaması yaparak, patrona tepkilerini dile getirdiler. 4 yıl önce Petrol-İş Sendikası'na üye olan işçiler, sendika aracılığıyla 4

yıldır mücadelelerini sürdürüyor.

Birer, Üçer, Beşer Ölüyoruz!

Artsın Turan

T.C. 1980'li yıllardan başlayarak yapmış olduğu yol-köprü gibi inşaat sektöründeki ihaleleri Yap-İşlet-Devret yöntemiyle yapmaktadır.

Kuzey Marmara Otoyolu ihalesi de aynı yöntemle yapılmıştır. Yavuz Sultan Selim Köprüsü'nü Anadolu'ya kuzeyden bağlayacak olan yolun yapım aşaması ise devam etmektedir. Şu anki Meclis Başkanı, ihale döneminin Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı olarak görev yapmıştı.

İhale süreci, yapım aşaması, alan firmalar, yandaşa para aktarma, alınan bedel, halk tarafından ödenecek geçiş ücreti gibi konuların hepsi zamanında tartışıldı ve konuşuldu. Kuzey Marmara Otoyolu birkaç gündür 3 işçinin hayatını kaybetmesi ve 2 işçinin de yaralanması ile tekrar konuşulmakta.

Viyadük başlık kirişi dökümü sonrasında (genelde tek parça dökülür), 3 parça şeklinde döküm kararı alınmış; 1. parça döküldükten sonra beton kalitesi test deneyleri, kuruma miktarı (ortalama 7 günde kurur), projeye uygun demir donatının yapılıp yapılmadığı, donatıyı destekleyecek iskele sisteminin statik hesaplarının

leri davalarında adalete güvenmediği için yargı yolunu tercih etmeyen mağdur aileler haklarını ileride başka şekilde aramanın yollarını bulacaktır.

İnşaat sektöründeki iş cinayetleri kasım ayında bu 3 arkadaşımızla sınırlı değil. Öncelikle sadece bu otoyol projesinde sayı 8 kişiye ulaştı. Cinayetler bununla sınırlı değil. Maden sektörü yıl boyunca 61 olurken, tespit edilebilen inşaat sektörü iş cinayeti sayısı ise 37 kişi oldu.

Türkiye'de yürütülen mega projeler, iş cinayetleri açısından adalet saraylarında yeni dosyaların açılmasına neden olmaktadır. Hayatını kaybedenlerin yapacakları daha çok iş vardı. Ancak adalet mekanizması adaleti inşa edemez durumdadır.

Avrupa'da "Sarı Yelekliler" adı ile bir vergilendirme adaleti arayışı başladığı bu günlerde, ülkemizdeki suskun muhalefet kendini kuma gömmektedir. Halkın vergisi hiçe sayılarak başlatılan bir çok mega proje seçimlerde yatırım olarak kullanılacak, muhalefet çalışmalarının önü kesilecektir. Halkın gelirleriyle yıllardır yine halk sömürülmekte ve acı çekmektedir. Mega projelerin ana işverenleri kimdir? İhaleyi alan firma her türlü sorumluluğu üstlenmiştir. Fakat ihale şartnamesini yazan kurum suçsuz mudur? Bence değildir. Bir ihale açıyorsam temel suçlu benimdir. Yani

değerlendirmesi, 2. döküme geçilmesi gerekirken 3 gün sonra bu tetkikler bitmiş olarak (bittiğini varsayıyoruz) döküme başlanıyor. İlk döküm kendini bırakıyor.

Sonuç; 3 cinayet, 2 planlayarak adam öldürmeye teşebbüsten yargılanma..... Adalet Sarayları'nın en büyüğü bizde. Adalete ihtiyaç her dönem söz konusudur. Ancak ülkemizde adalet sarayları ile dağıtılan adalet (!) arasındaki ters ilişki vahimdir.

Meydana gelen bir çok iş cinayetinde adalet geç gelmektedir veya hükümet tarafından birilerine peşkeş çekilen halk ekonomisi ile zenginleştirilen iş insanlarının neden olduğu cinayet davalarının sonucu hiç gelmemektedir. Bugün ülkemizde görülen iş cinayet-

otoyolda ana sorumluluk ilgili Bakanlık ve dolaylı olarak da Başbakanlık'tır. Tazminatların ödenmesinden ilgili kurumlar ve devlet sorumludur.

İhale bedeli veya tazmin bedeli tespit edilirken bir İSG bedeli de vardır. Bu bedelden kar sağlanmadığı tespiti uygulamalarla ortaya çıkar. Bunun karşılığı denetlemeyen kurumca ödenmelidir.

Türkiye'de devlet, cezaevleri ve adalet sarayları yapar. Hastane, bilimsel eğitimi önceleyen üniversite, okul açmak, ahlaki değerleri olan etik değerlere sahip bireyler yetiştirmek ise kapitalizme içkin proje, planlama ya da değer sistemi değildir. Adil insan da adalet beklentisi de bir hayalden ibarettir bu koşullarda... Ölüm, birer, üçer, beşer, yüzler olarak istatistiklere düşer gider. Tazmini hayatın içinden çıkacaktır elbet...

Ekolojik Mahşere Doğru!

Yaşadığımız coğrafyanın son yirmi yılına baktığımızda, doğa tahribatının en yüksek seviye ye ulaştığını görürüz. Talan, yağma şeklinde devam eden süreç, geri döndürülemez bir noktaya doğru gidiyor. Bu süreci AKP politikaları olarak görmek, büyük bir yanılsama olur.

Gür A.Ş firmasına karşı köylüler, üç ayı aşkın bir süredir direniyor. Arazi etrafını tel örgüyle çevirmeye başlayan firma çalışanlarına tepki gösteren köylüler, jandarma ve polis müdahalesiyle karşı karşıya geldiler.Devlet güçlerinin müdahalesi sonucu, üç köylü kadının yaralandığı, ambulansla hastaneye götürül-

Özel mülkiyet yasalarının hüküm sürdüğü bir sistemde, hükümetler iktidar sahibi sınıfın ortaya koyduğu yasaları yürüten durumundadır.

Uluslararası pazarlara, tekelci rekabet gereği yaklaşmayan burjuvazi, kârını maksimum seviyeye yükseltmek adına, doğayı yıkmaktan geri durmuyor.

Yirmi yıllık süreç içinde Türkiye’de ekoloji mücadelesi bir yükseliş içindedir ve toplumun her kesiminde bir hareketlilik yaratmıştır.

Aydın’ın Efeler ilçesine bağlı Kızılcaköy ve çevre beş köyün arazileri içine yapılması planlanan JES projesi için sondaj çalışması yapmak isteyen

düğü yerel basında yer almakta. Valinin “ÇED raporu alınmadan burada bir şey yapamazlar” açıklaması da köylüleri ikna etmeye yetmedi.

Köylüler tel örgüler kalkana kadar nöbetlerine devam edeceklerini açıklıyor.

Sermayenin birikim süreci, aynı zamanda yeryüzünde yaşayan bütün canlıların felaketinin de birikimidir. Bu sebeple,

-Ekoloji mücadelesi, kapitalizme karşı bir eleştiri konumundan çıkartılarak, kapitalizmi yıkma mücadelesinin bir alanı olarak ele alınmalıdır.

- Mücadele dağınıklıktan kurtararak, ulusal çapta bir örgütlülüğe ve mücadeleye kavuşturulmalıdır.

Yılınızı, Bayramınızı Değil Çocukluğumuzu İstiyoruz

2018 yılı çocuk işçiliği ile mücadele yılı olarak ilan edilmişti. Mücadele yılı ilan etmeselermiş kim bilir neler olurmuş 4+4+4 yasasını çıkartıp, filen orta okul bitiş yaşını yanı 13 yaşını çalışma yaşı haline getireceksin, sonra da çocuk işçiliği ile mücadele yılı ilan edeceksin.

Kendi dilleriyle özetlersek İmamın fikri neyse zikri de odur. İŞİG verilerine göre 2018 yılında en az 62 çocuk iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Ucuz iş gücü olarak görülen çocuklar, özellikle denetimden uzak işyerlerinde çalıştırılmakta.

Veriler 2013 yılında 59 çocuk, 2014 yılında 54 çocuk, 2015 yılında 63 çocuk, 2016 yılında 56 çocuk, 2017 yılında 60 çocuk iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiğini söylüyor.

Sınıfın Gündemi...

Eylemdeki Tarih işçilerine, Deriteks Sendikası’nın örgütlü olduğu Tuzla CPS işçilerinden dayanışma ziyareti yapıldı. Ziyaret sırasında konuşan Gıda İş Sendikası Ege Bölge Başkanı, sermayenin tavrının her yerde aynı olduğunu, “bizler emekçiler olarak bu mücadeleyi birleşe birleşe büyüttümeliz” dedi.

Çiğli Organize Sanayi bölgesinde bulunan Tarih zeytinyağı fabrikasında, Disk Gıda İş Sendikası’na üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi devam ediyor.

Aydın Kızılcaköy halkı, bölgelerine yapılması planlanan Jeotermal Enerji Santrali’ne karşı, eylemlerini Polis ve Jandarma baskısına rağmen kararlılıkla sürdürüyor.

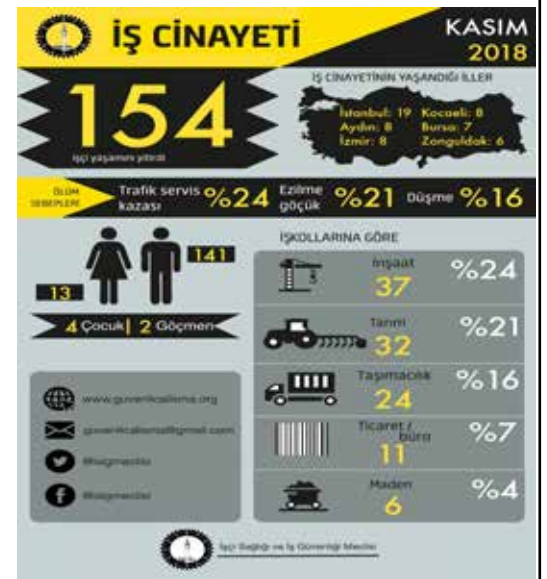
Demiryol İş Sendikası ile İZBAN (İzmir Banliyö Sistemi) arasında yürütülen, toplu iş sözleşmelerinde anlaşma sağlanamadı. İşçilerin çıplak ücretlerine yüzde 28 zam talebi, İZBAN tarafından kabul edilmedi, İZBAN’ın sosyal haklar ve ikramiyeler dahil yüzde 19.43’lük zam talebini kabul etmeyen işçiler, yaptıkları oylama sonucunda, 10 Aralık Pazartesi günü greve çıkma kararı aldılar.

Çocuk işçilikle mücadele yılı olarak ilan edilen 2018 yılının 11 ayında en az 62 çocuk işçi ölümü meydana geldi. 2018 yılı bugüne kadar en fazla çocuk işçi ölümlerinin gerçekleştiği yıl oldu.

İŞİG Kasım 2018 raporuna göre, Kasım ayı içerisinde meydana gelen iş cinayetlerinde 154 işçi yaşamını yitirirken, 2018’in 11 ayında ise 1797 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi.

Karanlığı Kabul Etmeyiz!

Mustafa Özkan

Bu ülkede bir sendikacı vuruldu. Lastik-İş Genel Başkanı Abdullah Karacan. Bu ülkede çok sendikacı ve devrimci öldürüldü, karanlık güçler ve devletin resmi güçleri tarafından! Yüz binlerce insanın omuzlarında mezarı yeğleyenler de oldu, kapağı meclislere atanlar da, sınıfı satanlar da! Ama bu sonuncusunu anlamak için, ya mafya içerisinde tanındığı ya da istihbarat kuruluşlarıyla bağlantısı olmalı insanın! Çünkü bağlı bulunduğu DİSK yönetiminden ne idüğü belirsiz açıklamalar ve söylemler dile getirilip, cenazeye katılım sağlandı. Arkasından sus pus! Sendikacının tabutu el parmakları üzerinde götürülürken, bozkurt işaretli parmaklar havaya sallanıyordu. DİSK'ten tık yok. Yayın yasağı konuldu denildi de onlar kurtuldu, bir bilinmesi gereken daha karanlıklara gömüldü.

Neden yayın yasağı konulur milyonlarca işçi ve ülke halkının gerçekleri bilmesi gereken bir cinayetin üzerine? Neden, faili belli olmasın ve araştırılmasın diye karanlık olaylarda olduğu gibi yayın yasağı konulur bir sendikacının ölümüne? Hele bu bir de örgütlediği işçi tarafından öldürülmüş bir sendikacıysa, muktedirlerin işine yarayacak en önemli veri değil midir? Sendikasıylaştırma çalışmalarının yoğunlaştığı bugünlerde ele geçen bir fırsat değil midir ki mukte-

dirler enine boyuna magazin haline dönüştürmezler bu cinayeti? Vicdana mı gelmiştir muktedirler ki işçi sınıfına zarar gelmesin diye bu konunun araştırılmasını istemiyorlar? Bu soruların cevabı, kısıtlı da olsa sosyal medyaya sızan görüntüler ve haberler sonucunda ortaya çıktı. Önce sendikacıyı vuran silahın kendi silahı olduğu anlaşıldı. Sonra sendikacıyı vuran işçi meydan dayagından kaçarken iş yerinde oluşturulan sendika odasına sokulduğu görüntüleri gündeme düştü.

Daha sonra işçinin o hengameden kaçıp, yakalanması sonucunda verdiği ifadeler bomba gibi düştü gündeme. “Beni çalıştığım birimden başka birime göndermek istediler kabul etmedim, işyeri temsilcisi ve şube başkanının çabaları fayda etmeyince, genel başkan geldi, beni sendika birimine çağırıp iknaya çalıştılar, her sendika seçiminden sonra bu işler olur, ben kabul etmedim, hakaret edip bana saldırdılar, kaçmaya çalıştım, yakalayıp tekrar odaya soktular beni, hakaretler ve saldırılar sürüp, tabanca doğrultulunca, başkanın bileğini tuttum, silah patladı, üzgünüm.” diyordu işçi. Çeşitli demokratik kuruluşlar ne olduğunu bilmeden kanı yerde kalmayacak benzeri mesajlar yayınladılar. DİSK yine sus pus ve hala hiç bir şey demiyor. Meydanlarda kendilerinden çok onları onurlandıranlara bir açıklama gereği bile duymuyorlar! Hal böyle olunca da karan-

lığa gömülmenin sevincini yaşıyorlar hissi uyandırıyor insanda bu haller. Şimdi gelelim işin özüne... İş yerindeki işçilerin konumunu değiştirmek midir, yoksa konumları değiştirilenlerin haklarını korumak mıdır sendikaların görevi? Sendikalar uyumlu işçi yetiştirmek için mi sendikal savaşım yürütüyorlar? Eğer bir sendikacı kendine yaltaklanmaya göre işçileri ayırıyor ve ona göre ağır-hafif çalışma koşulları isteminde bulunuyorsa, işçi düşmanı olmaz mı? Oysa sendikaların görevi ağır işleri işçiden yana hafifletmek değil midir? Ağır işte çalışanla hafifinde çalışan aynı ücreti alırsa torpil olmak zorundadır ama bu torpil işveren tarafından yapılırsa sendikacı bu ayrımcılığı gidermek zorunda değil midir? Sendikalar işçinin davranış biçimi ve görüşüne bakmadan işçi haklarını korumak zorunda değil midir?

Elbette yukarıda sorduğumuz soruların tamamı, gerçek bir işçi sendikası ve sendika konfederasyonu için geçerlidir. Sendikalar mafyatik yöntemler kullanmazlar. Hele ki örgütlü örgütsüz hiç bir işçiye kullanmaz, kullanamaz! Gücü varsa sınıf düşmanlarına kullanırlar o gücü! Onun da palyatif ve lümpen olanı işçinin hayrına olmaz hiç bir zaman! İşçiler, özellikle de örgütlü işçiler, bireysel çıkarlar peşinde koşarlarsa sonunda hak kaybına uğrarlar. Öyleyse işçilerin örgütünün, yani sendikasının en üst düzey yöneticilerinin ikna odalarında ne işi vardır? Sendika yöneticisi ikna

işlerine başlamışsa uzlaşmalar had safhadadır demek hafif kalır. Bu sendika önüne devrimci sıfatını koyarak faaliyet gösteriyor ve olaylar karşısında sessiz kalıyorsa sorunlar diz boyudur artık. İşçi sınıfının, sosyalistlerin, komünistlerin, demokratların, demokratik kitle örgütlerinin ve bu ülkede karanlıkları istemeyen her iyi insanın acilen bu karanlıkların açıklanmasını isteme hakkı vardır. Bu karanlıkları muktedirlerden istemeyeceklerdir haliyle... İsteselerde yanıt alamayacakları için, oralarda ne olduğu konusunda DİSK'ten bir şeyler duymak ister bu cenah sanırım. DİSK, bir olay olmuştur “kol kırılıp yen içinde kalsın.” deme lüksüne sahip değildir; eğer işçi sınıfının örgütüyse!

Aradan bu kadar zaman geçip unutulmaya yüz tutmasına karşın, olayın olduğu birim ve konfederasyonun ağzını bıçak açmıyor, sol cenah ise şundan sıyrılalım diyor adeta! Oysa bu sıyrılmılacak bir şey değildir. Dikkatinizi çekerim; kavga edip, ölüm ve yaralanmalarla sonuçlanıp, bir işçinin cezaevine girdiği olay; örgütlü işçinin örgütleyicileri, en üst düzey yöneticileri ile işçi arasında olmuştur. Bu tam olarak örgütün orta yerinde! Şimdi biz işçiden yana mı tavır alacağız, işveren konumlu sendikacılardan mı? Bizi o cenah veya akıllı birilerinin ikna etmesi gerekmez mi? Hazır bu iknalara alışılmışken!

İşçi Sınıfının Tarihsel Misyonu

Yusuf Erdem

Gerard A Kohen, Marksist teorisinin işçi sınıfı ve emekçi sınıflar kavramının dört özelliğini saymıştır:

- Toplumun ezici çoğunluğunu oluştururlar.
- Toplumun bütün zenginliklerini onlar üretir.
- Toplumun sömürülen üyelerini oluştururlar.
- Toplumda yoksulluk ve gereksinme içinde yaşarlar.

Bu dört özellik kaçınılmaz olarak diğer iki özelliği doğurur:

- İşçi sınıfı ve emekçilerin zincirlerinden başka kaybedecekleri hiçbir şeyleri yoktur.
 - Toplumun devrim yoluyla kökten dönüştürülmesine katılabilirler ve katılacaklardır. Bu, işçi sınıfının tarihsel misyonudur.
- Bu sonuncu özellik (tarihi misyon); işçi ve emekçi sınıflara ve onların en bilinçli, en fedakar

oğulları ve kızları olan komünistlere önemli görevler yükler: Nedir bu görevler?

- Proletaryanın ve onun etrafında tüm ezilenlerin hızla bilinçlenip örgütlenerek tarihin nesnesi (kendinden sınıf) olmaktan kurtulup tarihin aktif öznesi (kendisi için sınıf) düzeyine yükseltilmesi gerekir.
- Bu görev; ancak devrimci özenin (devrimci partinin) sınıfın bağrında inşa edilmesi, sınıf hareketi ile işçi hareketinin birleştirilip kaynaştırılması; bu öncü partinin usta yönetiminde bütün toplumsal direniş tepki ve başkaldırıları örgütlülük, bilinçlilik, süreklilik, derinlik ve yaygınlık kazandırılması; bütün toplumsal hareketlerin birbirine bağlanarak devrimci bir sel yatağında toplanması halinde başarıya ulaşabilir. Marks'ın belirttiği gibi, eğer işçi sınıfı bilinçsiz ve örgütsüzse köledir, eğer devrimciyse her şeydir. Sınıf, yalnızca devrimci

öncüsünün yönetiminde bütün kötülüklerin, acıların, sefaletin, ahlaki çürümenin, doğal yıkımın... asıl sebebi olan burjuva özel mülkiyet düzenine son verip kendini egemen sınıf olarak örgütleyerek özgür komünist toplumun temel taşlarını döşeyebilir. Her dönemde ve her durumda devrimci hareketin iki temel görevi vardır:

a. Devrimci propaganda ve ajitasyon görevi: Sonuna kadar haklı olmak, gerçeğe sonuna kadar bağlı olmak (zira gerçekler devrimcidir) ve geleceğin (şafak vaktinin) sahibi olmak bilinci, devrimcinin işini kolaylaştırır. Devrimci bilinci ise görünenin altındaki asıl görülmesi gerekeni, düşman sınıfın yalanlar, dinci-ırkçı-şoven demagojilerle gizlemeye çalıştığı sömürü ve yolsuzluklarını, burjuva muhalefetin de iktidardakilerden pek farklı olmadığını teşhir ve tecrit etmesini kolaylaştırır.

b. Örgütlenme ve örgütlenme görevi: Bir devrimci, en başta kendi

devrimci kişiliğini geliştirme ve zamanını-faaliyetlerini, özellikle ve öncelikle de devrimci partisini örgütlenme, geliştirme ve pekiştirme görevini en başa koymalı ve devrimi hazırlamalı ve devrime hazırlanmalıdır. Ve tabii ki şunu hiç unutmadan:

Eğer siz ezilen yığınları, acil, yakın ve günlük sorunları konusunda aydınlatıp örgütleyerek dövdürmeyi başaramazsanız, devrim için hiç dövdüremezsiniz. Daha da beteri elinizdeki kazanımları bile koruyamazsınız; burjuva muhalefetten medet beklersiniz. Lenin'in dediği gibi “...her gün küçük de olsa güçler dengesini bizden yana değiştirecek bir adım atmalı ve moral üstünlüğü kesinlikle düşmana kaptırmamalıyız.” Ve şunu da hiç unutmayalım; devrim, şiddetli ekonomik- toplumsal-siyasi kriz ve savaşla aynı noktada kilitlenir. Hazır değilseniz, en kanlı-en despotik karşı-devrim de öyle.

Kriz, İş Cinayetleri ve İşçi İntiharları

Melis Akın

Kriz kapitalizmin tarihsel döngüsüdür. Doğaldır ki bu döngüsel dönemlerde işçi ve emekçiler için fatura kat be kat ağırlaşır. Üstelik de bu fatura yaşamın tüm alanlarına yayılır.

Yaşamın tüm bu alanlarında üreten ve emeğinden gelen gücünün altında sürekli ezilen işçi sınıfı ve emekçilerin alinteriyle bezenmiş yaşamlarını değersizleştiren bu sistemin kodları iş cinayetleri ve intiharlarıyla sadece sıradan bir istatistiki sonuç olarak yansır gazete köşelerine...

İşçi intiharları salt bireysel bir çikışsızlıkla açıklanabilir mi? Böyleli sıklıkla bir yorumu düzenin muhataplarına bırakalım. Çünkü; Marks'ın da belirttiği meta haline geldiklerinde, satın alınan ve sermaye birikimi için kullanılan ve sonrasında bu amaca daha fazla hizmet edemediklerinde işten çıkartılan emek gücünün önemsiz hamalları işçilerin son sözüdür intiharlar. Ağır çalışma koşulları, güvencesizlik, uzun iş saatleri,

yetersiz ücret, geçim derdi ve en önemlisi örgütsüzlük, işçiler için çaresizliği büyüten ve özünde öfkeyi kendine yöneltme çözümsüzlüğüdür. Bu derinden gelen öfke ve çözümsüzlük gündelik haber olarak belki kayıtlara düşer ancak, akılda kalmalı ve unutulmamalıdır ki; bu tutum yaşam şansı tanımayan sisteme dönük bir isyan ve teşhir biçimidir.

Sistemle içsel bir hesaplaşmadır. Öznesini bulamayan bir gücün sönümlenmesidir ve sistemin yol açtığı bir cinayettir. Ve kim ki bu cinayetleri normalleştiriyorsa bu cinayetlere ortaktır.

O yüzdendir ki; iş cinayetleri ve intiharlar arasındaki geçirgenlikten yola çıkarsak, iş koşullarından kaynaklı –borç, mobbing, işsizlik- İSİG verilerinde öne çıkan sebepler intiharları iş cinayeti kapsamına alır. Örneğin, iş cinayetleri sürekli bir artışa tekabül ederken, intiharların artışı işsizlikle doğru orantılıdır. Sermaye kendi becerilerine sahip çıkıyor. Kapitalizmin işleyiş kuralları kriz

dönemleri de dahil sermayenin çıkarlarına uygun formlar alıyor. Replikler değişse de sahne onların. İşçi ve emekçilerin bu sahenin tozunu attıracak yeni bir senaryoya duyduğu gereksinim acildir.

İşçilerin ekonomik ve sosyal taleplerini, sermayeyle uzlaşma mekanizmasından çıkarıp, gerçek bir işçi örgütü gibi davranan, işçinin örgütlenme hakkını söke söke alabilen, grev silahını kullanan ve işçiyi anarko sendikalist yaklaşımın dışında örgütlenme ve bölmek yerine birleştirmeyi önceleyen bir sendikal anlayışa, işçi sınıfına başka bir dünyanın mümkün olduğunu, kapitalizmin zırhını delegecek yegane gücün kendisinde olduğunu aktaracak siyasi bir özneye, işçi sınıfı ile bağlarını deneyimlerinden süzerek yeniden kuracak, kırdığı güveni yeniden kazanacak, şarteli indirme gücünü kendinde bulan ayrımsız bir işçi birliğine sahip olmadan ne bir ses ne de bir nefes olacağız işçi sınıfına.

Beş yılda yüzde üç yüz artan işçi intiharları ya da kayıtlara her gün geçen ve dudak uçuklatan iş cinayetlerinin tanığı olmaya devam etmek de bir döngüden ibarettir.

Komünistler yaşamı kurmak için yola çıkar. Yaşamsız bırakılan işçi ve emekçilerin kılavuzu olmakla, toptan çamura batmak arasındaki ayrım zamansızdır. İşte o zaman bu zamandır. Çok zaman var işçi sınıfı ile devrimcileri buluşturan ve eşsiz deneyimler kazandıran.. Az zaman var ölümle yaşam arasında yalpalatan...

Giden zaman bizden... Eksilen biziz. Çubuğu örgütlülüğe, güce ve insanca yaşama bükme tek çıkışımız ve yaşam aralığımızdır. Hemen ve şimdiden başlamak, kapitalizmin karanlık dehlizlerinden yaşam çıkarmak borcumuz ve görevimizdir. Nasılını bulmak ve girişip görmek komünistlere özgüdür.

Tarih düştüğü yerden kalkanların zaferleriyle doludur ve bir işçinin canından vazgeçmesinden asla daha zor değildir.

İsyan, Direniş ve Kadınlar!

1. sayfadan devam

Firdes Can

devam ediyor. Kriz ve savaş toplumun birçok kesimini etkilemeye devam edecek. Son yıllarda Türkiye'de OHAL'le birlikte zirve yapan bir baskı ortamının maddi zeminini de bu nesnellik oluşturuyor. Her türlü toplumsal muhalefet en sert önlemlerle bastırılırken, eleştirisi dahi terör suçlaması kapsamına alınıyor.

Son zamanlarda iş yeri düzeyinde iş bırakma ve eylemler artış gösterse de bunlarda lokal kalıyor. Daha da önemlisi çok uzun zamandır meydanlar ve sokaklar bomboş. Sokağa çıkmak korkulan, en meşru görülen zeminlerin dahi kaybedildiği bu sürecin bir istisnası var o da kadın mücadelesinin aldığı ivme.

Kadınları köleliğe ve itaate zorlayan bu rejimin karşı Türkiye'nin en kararlı ve en aydınlık direniş odağı haline gelen; meydanlarda, sokaklarda, işyerlerinde, direniş çadırlarında, toprağına, deresine sahip çıkarken mücadele coşkusu- nu bir an bile yitirmeyen kadınlar isyanı her geçen gün büyütüyor.

Kadın isyanı ve mücadelesi bu coğrafyada çok uzun yıllardır var, ancak bu mücadele 2016 8 Mart'ından beri daha önemli bir hal aldı. Kadınların sokağa çıkma ve mücadeleyi büyütme eğilimi her geçen gün güçleniyor.

Kadın mücadelesinin kazandığı ivme, sadece kadın hareketine güç vermekle kalmıyor; iradesi, öfkesi ve eylemi ile, tüm mücadele eden güçlere yeniden sokağına, dayanışmanın gücünü ve cesaretini hatırlatıyor.

Kadına yönelik şiddete, kadın cinayetlerine, güvencesizliğe, hapsedildiğimiz geleceksizliğe karşı; susmuyor, korkmuyoruz. Komünist bilinç ve eylem çizgisiyle mücadeleyi devrimci bir sel yatağında birleştirmek görevimiz olmalıdır.

Son yıllarda hızla artan kadın düşmanı politikalar, yaptırımlar ile kadınların mücadele ile kazandığı mevcut haklarının tırpanlanması ve kadın cinayetleri, taciz, tecavüz, istismar suçlarında artış ve cezasızlık bu isyanı büyütüyor kadınları bir araya getiriyor. Türkiye'de etkisi son zamanlarda kendisini daha fazla hissettiren

kapitalist kriz yine en çok kadınları vuruyor ve vuracak. Kadınların krizde ilk işten atılanlar oluyor, kriz dönemlerinde işsizliğin en fazla kadınları etkilediği somut bir gerçek.

Sadece işten çıkartma değil, güvencesiz istihdam alanında da kadın emeği oranında ciddi bir artış söz konusu.

2018 yılının 8 Mart'ında DİSK'in yaptırmış olduğu İşçi Gerçeklikleri Araştırması'nın kadın bölümü yayımlandı. Araştırmaya göre

emeği de ekleniyor ve kadınların üzerinden gerçekleşen sömürüyü daha da ağırlaştırıyor. Tüm bunlara rağmen krizin ve iktidarın baskı politikalarının sonuçlarının ağır kıskacı altında olan kadınlar yaşamlarına sahip çıkma mücadelesine daha da sıkı sarılıyorlar. Geçtiğimiz 25 Kasım'da gördüğümüz gibi binlerce kadın haklarına sahip çıkmak, şiddete, güvencesizliğe, geleceksizliğe itiraz etmek korkmuyoruz, susmuyoruz demek için tüm baskı, engelleme ve saldırılara rağmen sokaklardaydı.

Krizin etkisi büyüdükçe kadınların, işten atılan kadın ve erkeklerin direniş odaklarına yeni direniş odaklarının eklenmesi ve direnişin toplumsal bir karakter kazanması kaçınılmazdır. Ancak salt direnişle yol alınamayacağını de biliyoruz. Bu direniş odaklarını desteklemek, büyütme, bir sel yatağında birleştirmek ve kapitalizme karşı bir saldırıya dönüştürmek, biz devrimcilerin, komünistlerin vazgeçilmez görevidir. Bu bilinç ve eylem çizgisiyle kadınların 25 Kasım direngen eylemini selamlıyoruz.

Türkiye'de kayıtlı çalışan kadınların yüzde 21.9'u asgari ücretten düşük ücret alırken, 2000 TL'den az ücret alan kadınların oranı da yüzde 70,5 civarında seyrediyor. Yine ekonomideki daralma ile birlikte yeni işten çıkarmalar artacak. Tüm bunlara bir de ev ekonomisini ayakta tutabilmek adına kadınların görünmeyen ev içi

Fransa : Asla Pes Etmeyeceğiz!

17 Kasım'dan bu yana Fransa'da işçiler, emekçiler, halk sokaklarda. Akaryakıt zammının geri alınması için başlatılan ve sarı yelekleriyle anılan eylem bir anda Fransa'nın her yerine, yayıldıktan sonra Belçika ve Hollanda'ya sıçradı. Caddeler, otobanlar, mey-

kı bu sınırlarının çok ötesinde, kapitalizme karşı bir öfkeyi ve mücadele kararlılığını dile getiriyor. Eylemler bir başka şeyi de açığa çıkardı; burjuvazi hiçbir yerde yönetemiyor. Burjuvazinin altın çocuğu Macron kısa süre önce bir operasyonla Fran-

tatörlüğün "Reformcu" bir kisveyle iktidara yerleştirilmesi, bugün kapitalizmin temel özelliklerinden biridir. Ekonomik krizin siyasal krize dönüştüğü, toplumsal kaosu derinleştirdiği, belirsizliklerin büyüdüğü bu tür ara dönemlerde burjuvazi, öfkelenen kitleleri yatıştırmak için hep bu yola başvurmuştur. Sarı Yelekliler'in başkaldırısı, Macron türünden operasyonların artık uzun süreli olamayacağını gösteriyor.

Kendiliğinden başkaldırıların, ayaklanmaların, isyanların vb. ortaya çıkışı ve niteliğini anlayamayan birçok örgüt ve kişi (bunlar içinde bu coğrafyadan olanlar da var) Fransa'da başlayan eylemleri doğru bir biçimde nitelendiremedi. Hatta daha ileri gidenler, başkaldırışı faşist gerici olarak niteleyenler de oldu. İçeriğe değil de biçime bakanların böyle bir eylem karşısında kendi körlüklerini eyleme mal etmeleri kaçınılmazdır. Eylemi sallanan bayraklarla nitelendirme hastalığının sonu budur. Bu durum bize yabancı değil. Haziran başkaldırısında da böyle bir durumla karşılaşmıştık. Başkaldırı içinde şoven-milliyetçi grupların varlığı, başkaldırıdan uzak durulmasının gerekçesi yapılmadı mı?

Fransa'da başlayan, şimdilik Belçika ve Hollanda'yı etkisi altına alan eylemliliğin daha ne kadar süreceğini ve nerele- re sıçrayacağını bilemiyoruz. Ama kesin olan bir şey var ki kapitalizmin bugünkü ekonomik ve siyasal kriz ortamında bu tür eylemlilikler kendiliğinden var olacaktır. Fransa'daki eylemin ne kadar süreceğini ve nereye evrileceğini bugünden kestirmek zor. Bu türden kendiliğinden eylemler, onları ileriye taşıyacak devrimci özne ile buluşmadığı sürece, ya geride bir dizi deneyim bırakarak bir sonraki başkaldırışı kadar geri çekiliyor, ya da burjuvazi tarafından manipüle ediliyor. Manipüle edilmenin en tipik örneklerini Yunanistan ve İspanya yaşadı. Yunanistan'da Syriza hareketi böyle doğdu ve iktidara yükseldi. Daha bugünden Fransa'daki hareket üzerinden siyasal bir ha-

reket yaratma hesapları yapılmaya başlandı bile.

Fransa'daki başkaldırı bize bir kez daha şunları hatırlatıyor; Bu tür başkaldırıları bugünkü sürecin ayrılmaz olgularıdır. Ne zaman ve nerede ortaya çıkacakları bilinmese de ortaya çıkacaklardır. Bu başkaldırıları, isyanları ancak devrimci bir özne, bir savaş örgütü varsa ileriye doğru taşınarak kapitalizmin tarihe gömülmesinde önemli bir rol oynayabilirler. Ortaya çıkmaları zaman ve mekandan bağımsız kaçınılmaz olsa da, devrimci hazırlık kendiliğinden başkaldırıları üzerine kuramaz. Böyle davranan örgüt öncü değil, başkaldırıları ortaya çıktığında apışıp kalan artçı bir örgüttür.

danlar sarı yeleklilerin eylemleriyle sarsıldı. Bu türden eylemlere çok alışık olan Fransız devleti de zaman geçirmeden harekete geçti, polis göstericilere karşı elinde ne varsa kullandı. Ama bu aşırı baskı karşısında göstericiler geri adım atmadı, tersine katılanlar artarak gösteriler yaygınlaştı. Tüm Fransa eylem alanı olurken katılanların sayısı birkaç yüz bini buldu.

Eylem tipik bir kendiliğinden başkaldırı olarak gelişti, her kendiliğinden başkaldırıda olduğu gibi toplumun birçok kesiminden katılımı harekete geçirdi. Homojen bir ideolojik yönelim taşımayan bu türden eylemlere yön veren fikir ve talepler, eyleme katılan bireylerin, grupların fikir ve taleplerinin bir bileşkesi olarak ortaya çıkar. Eylemcilerin ileri sürdükleri taleplere bakıldığında bu durum son derece net bir biçimde görülüyor.

17 Kasım'dan bu yana süren eylemlerde açığa çıkan bir diğer özellik de, eylemin, hareket halinde bir yol kat ederek geliştiğidir. Bunu istemlerin niteliği ve çeşitliliğindeki gelişmede ve eylemcilerin kendine seçtiği şarkının sözlerinde de görebiliyoruz. Eylemde ileri sürülen istemler genellikle düzenin sınırlarında kalırken, eylemcileri coşturan şar-

sa'nın başına getirildi. Fransız Sosyalist Partisi'nde bir bakan iken parlatılmaya başlandı. Başkanlık seçimlerinden kısa bir süre önce bakanlıktan ayrılarak "reformcu" bir hareket yarattı. – Dikkat edilirse burjuvazi partilere yönelik öfkeden olacak ki, kurulan partilere hareket ismini daha uygun görüyor. – Fransa burjuva toplumunun "seçkin" çevre ve kurumları, sermaye çevreleri, medya, Kilise, Macron'u bir ikon gibi kutsayıp desteklediler. Macron operasyon gereği ılımlı, reformcu bir lider imajıyla girdiği seçim kampanyasından Fransa'nın Cumhurbaşkanı olarak çıktı. İktidara geldikten sonra "reformcu" görüntü bir anda yerini gerçeğe, koyu bir gericiliğe bıraktı. Daha doğrusu gericiliği örten şal düştü. Macron'un başkanlığında Afrika'daki eski sömürgelere karşı başlatılmış olan işgal girişimleri artırıldı. Fransa'nın da içinde olduğu emperyalist devletlerin dünyanın başına musallat ettikleri terör bahane edilerek Olağanüstü Hal ilan etti. Terör ile korkutulan Fransız halkı, Olağanüstü Hal'i kendi güvenliği için ilan edildiğini zannederek destekledi. Ardından yasalar değişti, işçi sınıfının kazanımlarına karşı bir saldırı başlatıldı. Gerici bir dik-

*İster toplu konutta yaşa,
İster çayırın ortasında,
Gerçeğimiz aynı ve
Her yerde direniş zonkluyor.
Bu dünyada bir yerimiz yoktu
İşyerlerinde hiçe sayıldık
Saraylarda doğmamıştık
Papa'ya sadık olmamıştık
İşçi, aylak, köylü, göçmen, kaçak
Bizi yaftalayıp bölmek istediler
İnkâr edemeyiz becerdiler de
Sistemin bekası biraz buna bağlıydı
Ama birgün uyanmak gerekti
Susmayıp, başkaldırmak gerekti
Asla pes etmeyeceğiz!
Asla pes etmeyeceğiz!
Eşitlik diyorlardı
Bazen inanıyorduk ahmakça
Demokrasiymiş! Güleyim bari!
Pazarın kuralları yürürlükteyken
Oy hakkının bir değeri varmış gibi!
Nihayetinde kural belli;
Aslolan satıştır; daha çok satış
Cumhuriyet, diktatörlük
kaldırımında sürünüyor.
Artık palavralara pek kimse
kanmıyor
Asla pes etmeyeceğiz!
Asla pes etmeyeceğiz!*